

Géczi János

Lót felesége

Több alakban állok.
Mától eggyel többen.
Ha megfordulhatnék,
Lót nem látszódna,
sem azok, aki elvezették,
a szélből megalkotott eszményi formák.

A két angyal, vállukra vont hátizsákkal,
nem azért érkezett,
hogy megvizsgálja a város bűnösségét,
hanem ítélethozatalra.
A zsákok mennykövekkel telve
és homokviharokkal,
szögről lógnak alá a hálófülkéjükben,
akár a tevecsődör-herzacskó,
az el nem követett,
de bekövetkező bűnöktől súlyosan.

Ott álltam, amikor megváltozott
a mondatban az alany,
s a jövő idejű állítmány múlt idejű lett.
Nem zúgott halleluja,
nem húzódott el az áthangszerelés.

A két angyal jóképű sármőr,
telve göggel, és fejükön göndör szőr nőtt,
mint sertés koponyán a fül mögött.
A szagukban őrizték a disznólétet,
s az édenzöld kertét, s jól vegyítve benne az,
ami csekély részben a gazdájuké.
Lót szerint e parfüm a képzeletem keveréke.

Végeztem feladatomat,
én voltam, ki siet, szalad, gyorsan cselekszik.
Szolgáltam Lótot a vendéglátásában.

A vacsorák után énekbe kezdtenek,
zsoltár helyett valami ájtatosabb versbe,
amely nem olvasható, csak érezni lehet.
Közös a dallam, ha a szó nem is:

a roncs repül, a kőoszlop áll.
A képre a mondat néhány nap múlva
funerális elemként kerül.

Tisztázott az ok,
és a befejezés ismeretes.
A megoldás lánykahangon vokalizált,
mielőtt elpusztították Szodomát,
a nyájban, ezüstben, aranyban
és vendéglátókban gazdag várost,
amelyből példás oráció konstruálható.

A heresúlyú zsákokkal érkezett angyalok,
akik vendégként megszálltak,
igényt tartottak a pihenésre és a hústre,
de a talpuk alól egyszerre több árnyék lógott elő.
Jöttek délcegen, és heherésztek,
mint kiknek a termékeny henyeség a dolguk,
bezörgettek,
s a küszöböt átlépve kiteljesítették a hitet.

A lányaim hordták
a mosdáshoz a vizet. Azt mondták,
az angyaltesten nincs mocsok.

A vendégség kitelt. Rafael menti Lótot,
Gábiel a várost pusztítja,
nekem senki se marad.
Lót a tonzúrája fölött, ahol kopasz,
fénycipkát visel.
Saját fény alatt férfiasan,
a félsivatagban széliránynak vonult,
vonult, mint egy pátriárka.

A város sok hangon jajongott,
és a jajgókat por- és füstfelhő takarta el:
emberszem nincs, ami látja,
milyen a tűz és a szenvedés,
sem a bugyrok és a kínok változatait.

Szembesültem vele:
képtelen a megfordulásra.
Szembesültem, a magam sorsából kilépve
a város mellé állok.

Hogyan, hogy ne fordultam volna meg
helyette is? Nem a jog, ami kötelez,
hanem a hűség.
Akinek rövid az emlékezete,
annak napról napra újra
szükséges olvasnia,
hogy tudja,
mekkora gazember az,
aki megíratta,
s az mekkora, aki leírta
a teremtéstörténetet.

Lót nélkül, magamra maradva,
elképezelem, milyen a kinézete.
S hogy milyen a város reggel, piacidő előtt,
amikor az ezüstárusok nem csálnak,
s patikamérlegben hintáztatják a becsületüket.
S milyen délben, amikor
az elhagyott tárgyak időszele eljő.

A félsivatagi tájban állok
istennek téves kreatúrájaként,
mint aki oszlopnak hihető.
A következő éjjeltől
már hét alakban leszek.

Lót

Két, egymástól különböző dolgot
egy harmadikkal lehet leginkább
kifejezni, mintha az Erőt
Oszlophoz hasonlítanánk, mert az
épületben ez tartja a köveket,
az egész épületet, amely
felette emelkedik, anélkül,
hogy meginogna vagy megmozdulna;
azt mondhatjuk, az emberben is
ilyen az erő, amely elviseli
a rá nehezedő zavarokat
és fáradtságot.

Ezenkívül a
hasonlatnak egy másik fajtáját is
felhasználhatjuk, amelyben két dolog

egy tőlük függetlenül találkozik.
Ha a Nagylelkűséget akarjuk
megjeleníteni, a kő képét
vesszük elő, hiszen a sziklában
ez a tulajdonság nagymértékben
felfedezhető; ez a módszer ugyan
kevésbé dicséretes, de igen
elterjedt, mivel a legkönnyebben
ezt lehet megérteni.

Palimpszeszt

Gondoljunk az alkalmi alkímistákra,
a csillagjósokra, a boszorkányokra
és a boszorkányüldözőkre:
része az örökségünknek.
Bővelkedünk gyűlölségekben,
szörnyű harcokban, esztelen perekben,
mészárlásokban és máglyákban,
ahol a mellékalakokkal együtt
égetik az eretnekeket el.
A tisztánlátás érdekében:
az angyalok hangja többnyire hangzavar,
ha olykor beint a karmesteri pálca
vagy a félsz, kórossá változik,
és összhangzat lesz a zsvajukból.
A legjobb szorosan jár együtt
a legrosszabbal.
A világmindenség szövetét
a számítás alkotja, a város
elpusztítható, a hamuja nem.

